

Tämä on tarina kahdesta hyvin erilaisesta naisesta ja siitä, miten kohtalo johdatta heidät yhteen. Ei perustu tositapahtumiin. En ole kovin hyvä kirjoittaja. Äidinkielessä olen aina ollut koulussa keskiverto. Vähän niin kuin kaikessa, mitä olen sattunut tekemään. Mutta kuitenkin koen polttavaa tarvetta kertoa teille elämäni eräästä järisyttävämmästä ajasta. Itse en ole mitenkään kiinnostava tai jännittävä ihminen. Syntynyt ja kasvanut Kajaanissa. Perheenikään ei ole mitenkään erikoinen. Perinteisiä arvoja kannattava uskovainen perhe, johon kuuluu lisäksi isä, äiti ja pikkuveli. Isä on ammatiltaan rakennusmies, äiti oli sairaanhoitaja. Miten tyypillistä. Asuimme omakotitalossa lähellä keskustaa rauhallisella alueella. Perhe-elämässämme ei ollut koskaan mitään suurempaa draamaa. Tulimme kaikki hyvin toimeen keskenämme. Mitä nyt pikkuveljen kanssa välillä otin yhteen, mutta sehän kuuluu sisarussuhteisiin. Eikö vain? Olen huono kertomaan itsestäni. Varsinkaan siitä itsestäni, joka olin ennen tapahtumia, joista aion tässä tarinassa kertoa. Olin ja ehkä olen edelleenkin ihan tavallinen naapurin tyttö. Reipas, tunnollinen, kiltti ja viaton. Koulussa en ollut koskaan mitenkään syrjitty tai kiusattu. Minulla oli aina kavereita, eikä itse opiskelu tuottanut koskaan ongelmia. Vietin vapaa-aikani kavereiden kanssa, lueskellen romaaneja, häärtäen koirani kanssa... no ylipäättänsä kaikkea sellaista, mitä 17-vuotias tyttö nyt saattoi tehdä. Mitä nyt itse en kulkenut tupakalla välitunneilla tai tuhlannut viikkorahojani kaljaan. Niistä piireistä pysyin poissa. Enkä tuntenut menettäväni mitään. Miksikö ei päihteet kiinnostanut? Usko. Uskovainen perhe. Lapsesta saakka minulle oli opetettu tietynlainen elämän tyyli. Minulle oli itsestään selvää olla uskossa ja käydä seurakunnassa joka viikko. Rukoilla, lukea raamattua ja kantaa kaulassa kultaista ristiä, vaikken rippikoulua koskaan käynytäkään. Koko perheemme kuului helluntaiseurakuntaan, eikä siellä ollut tapana järjestää rippikoulua. Se oli kuulemma vain luterilaisen kirkon hömpötyksiä. Niin äitini tapasi sanoa. En ehkä itse ollut niin kiihkeä uskossani kuin vanhempani, mutta kuitenkin se oli tärkeä osa elämäniä. Usko ei koskaan vaikuttanut negatiivisesti elämäniä. Kavereilleni avoimesti kerron, mihin uskon. En todellakaan koittanut ketään käännättää, mutta kerroin, että tällainenkin mahdollisuus oli. Mielestäni se oli ainut ja oikea tapa elää. Se tapa, jonka olin oppinut pienestä pitäen. Onneksi kaverini kunnioittivat sitä, kunhan en koko ajan höpissyt uskonasioista. Sitä varten minulla oli uskovaiset ystävät, joiden kanssa kävin nuortenilloissa. Totta kai teimme keskenämme muutakin kuin vain seurakunta juttuja. Mutta ei kavereistani sen enempää. Eiköhän heistäkin tule enemmän tietoa tarinan edetessä. Eihän tarina ole vielä alkanutkaan. Tämä kaikki lukemasi on pelkkää pohjustusta tulevaa varten. Ajattelin, että kertomus olisi helpompi ymmärtää, jos sinulla olisi jotain taustatietoja. En kyllä tiedä mitä niihin taustatietoihin pitäisi sijoittaa, mutta yritän parhaani. Mainitsin tuolla hieman aiemmin 17-vuotiaan tytön. Se olen minä tässä kertomuksessa. Nyt en ole enää niin nuori ja viaton kuin silloin. Tarina sijoittuu vielä ammattikoulu aikoihini. Opiskelin kokiksi 3. vuosikurssia Kainuun Ammattiopistossa. Se mitä opiskelin ja missä ei ole niinkään tärkeä elementti tässä tekstissä. Mutta jos en olisi ollut tuohon aikaan tuossa paikassa, ei koko tämän tarinan aihetta olisi koskaan syntynyt. Onneksi näin ei käynyt. Ilman näitä tapahtumia en olisi se, joka olen nyt. Ehkä olisi aika aloittaa varsinainen tarina. En voi taata tekstin laadusta mitään. Ammattikirjailija en ole. Pelkkä kokki vain. Toivon kuitenkin, että teksti kuvaaisi mahdollisimman uskottavasti kaikki ne tapahtumat ja tunteet jotka koin tuona aikana mistä nyt teille kerron. Tämän lauseen jälkeen tarina alkaa. jatkuu...